

A remény útja

...életünk legfontosabb eseményei gyermekkorunkban történnék meg. Ezek közül semminek sem lehet tagadni a jelentőségét...

François Truffaut

– Nem adom fel! – morogta Jeat, ám a hangjából áradó elszántság nem tükrözte a valóságot. Lehunyta szemmel, kimerülten hevert a pilótaülésben. Előtte a vezérlőpult macacsul villogtatta fényeit. Pedig felesleges, gondolta Jeat, rajtunk már senki sem segíthet.

Az űrhajó irányíthatatlanul sodródott a galaktikában.

Ne add fel a reményt! Életed utolsó pillanataig küzdened kell! Ezzel tartozol nekünk, akik itthon maradtunk!

Oktatója szavai alattomosan kúsztak gondolatai közé. Számíthatott volna rá.

Ne add fel...

Mindig, mindenkinek ezt mondta és ettől üressé váltak szavai. Ilyen hihetetlen távolságban az otthonától különben sincs miben reménykednie.

Először az automata meteorelhárító-rendszer mondta fel a szolgálatot. Mire jelentette a bázisnak a hibát, megtörtént a baj. Egy sodródó szikladarab összeütközött a hajóval és megrongálta a vezérsíkot. A hajtómű bekapcsolódott, és Jeat szinte pillanatok alatt több ezer fényévyire repült hazájától. A komputer nem volt képes rögzíteni a megtett út pályadatait, ebből kifolyólag jelenlegi koordinátáikat sem tudta meghatározni.

Egyedül maradt. A komputer szerint pusztán önmagára támaszkodva nem juthat vissza. Itt azonban nem találkozhat senkivel, népének mindössze egyetlen tagja jutott el ilyen irtóztató messzeségbe – és ez ő maga. Csekély szépséghibája a dolognak, hogy Jeat aligha éri meg a dicsőséget, mely otthon fogadja a messzi útról hazatérőket. Sorsa beteljesedett, az űrhajó energiakészlete már csak néhány csillagnapig tart ki.

Nem áltatta magát azzal, hogy idegenekkel találkozik. Eddig nem talált erre utaló nyomot, de ha talált volna is... A statisztikát jól ismerte: tíz kapcsolatfelvételtől hét olyan rosszul sikerült, hogy az űrhajósok maguk kérték később az emlékeik törlését.

Jeat felnyögött a székben. Az evés ideje régen elmúlt már. Érezte, tudta, hogy nem bírja sokáig éltlen. Lassú, kegyetlen éhhalál vár majd rá.

Felemelte a padlóra dobott szolgálati fegyverét. Többször próbálta már megtenni a dolgot, de oktatója hipnotikusan agyába plántált szavai mindig megakadályozták a cselekvésben.

Nézte a fegyvert és azon igyekezett, hogy minden mást kirekesszen az agyából. Ujját a kioldóbillentyűre csúsztatta, szeméhez emelte a csőtorkolatot. Úgy érezte, nincs más választása.

Ne add fel a reményt!

A mondat berobbant gondolatai közé. Nem akar meghalni! Semmi esélye a túlélésre, mégsem menekülhet az öngyilkosságba. Nem könnyítheti meg saját halálát!

Üvöltve ugrott fel. A liftajtó felé futott, hogy szétzúzza fejét, melybe oly keményen befészkelte magát a tiltás.

Abban a pillanatban riadót fújt a komputer. Az űrhajó találkozott a *Voyager* szondával.

◆ A fiú dideregve ült a sufniban. A sarokban kucorodott össze. A földet borító linóleum és a fenéke közé egy köteg *Fülest* rakott a 83-as évjáratból. Háta mögött a deszkafal dermesztően hideg volt, ezt még a maga köré tekert ócska pokrócon át is érezte.

Combján keresztben egy nyitott *Füles* hevert. Fakult lapjára bútorreklámot nyomtattak valaha. *Kényelmes, meleg szoba, az apa újságot olvas, felesége köt, előttük a szőnyegen két gyerek játszik.*

– Na igen, a boldog család – fintorodott el a fiú.

Kétéves volt, amikor elváltak szülei. Apjára egyáltalán nem emlékezett, azt a néhány dolgot, amit tudott róla, a nagymama mesélte el. Anyjától nem hallott mást, mint hogy rohadt gazember volt, mert minden férfi az. A fiú anyja állításait feltétel nélkül elfogadta, ezért nem gondolkodott el ezen a dolgon. Valósággal beleivódott gondolatai közé, alaptörvénnyé vált, hogy „a férfiak mind ellenségek”. Sokáig észre sem vette, mennyire hiányzik az apja.

– Ebből látszik, milyen hülye vagyok – mondta ki hangosan, és a szájából gomolygó párafelhőt bámulta.

Szeretett magában beszélni, önmagának színészkedni. Csak ő értette, ő tudta, miről is társalog ilyenkor. Egyedül ő. Arra gondolt, azért van ez így, mert másokkal alig beszélt. Nem voltak barátai. Ha társaságban volt, körülötte mindenki szóhoz akart jutni, ő mindig csak hallgatott. Titokban azt remélte, ez az értelem jele. Úgy érezte ő különb a többi fafejű srácnál! Nem azért született meg, mert az anyja tizenöt éve lefekdült egy pasassal... Célja van vele az életnek!

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok repkedtek a fejében, csak azt nem tudta, hogy ezzel nincs egyedül kortársai közt.

Olyan volt, mint a többi magányos gyerek. Képzeltben különféle hősökkel vette magát körül, hogy ne unatkozzon. Legalábbis így hitte. De mostanában mintha kevesebbet jelentene számára Bolton felügyelő, Roy Medina vagy Quinet őrnagy a Nemeke-könyvek képregény-változataiból...

Ide, a sufniba hordta kedvenceit. Ez a szűk kis helyiség volt a világa. Anyja valamilyen rejtélyes oknál fogva nem merészkedett be a deszkaajtón soha. Ellenben a házat teljes egészében kisajátította. Mindig, mindenütt jelen akart lenni. A fiú nem zárhatta kulcsra szobáját és ajtaján a katedrálüveget normál ablaküvegre cseréltették. Anyja gyakran volt ügyeletes a kórházban, ez ideje nagy részét elrabolta, de amikor hazaért, mindenért igyekezett kárpótolni magát. Uralkodni akart a fián.

Ha valakit fia barátjának vélt, alaposan utánajárt az illető viselt dolgainak, sőt igyekezett minden szégyenfoltra fényt deríteni annak családja történetében. Bármilyen nevetségesen hangzik, így volt. Fia kedvenc filmjeiről *utólag* bebizonyította, hogy tobzódnak az erkölcsi fertőben. Utólag, hogy ne lehessen változtatni semmin.

„Szépen züllesz!” – vágta undorral fia szemébe. „Egyre jobban hasonlítasz apádra! Legközelebb mit kell megtudnom? Megerőszakolsz valakit?”

Igen, ilyen egyszerű. A dolgok kulcsa egyetlen személy, az apja. Akire a nagymama szerint nagyon is hasonlítanak a vonásai. A fiú nem tudta, valóban így van-e. Apjáról nem maradt fényképe, anyja még a nagymamától is kicsikarta és elégette azokat.

Valahol az ország nyugati részében él egy férfi, aki az apjának mondhatja magát.

A nők még az emlékétől is meg akarnak szabadulni.

– Ennyi hát a bűnöm – motyogta a fiú maga elé.

A nagymama lényeges dolgokban egyetértett anyjával. Nagyon is egyformák ők, hiszen a nagymama nevelte az anyját. Lehet, hogy már a nagymamát is így nevelték... És ez így mehet ősidőktől fogva. A nagymama özvegy, mióta a fiú eszét tudja. De vajon nem azért, mert megmérgezte a nagypapát? Ez a család az egyedülálló nők családja... Csakhogy hiba került a rendszerbe a fiú személyében. Egy fiúból nem lehet egyedülálló nőt faragni! Meg kell hát szabadulni tőle!

Ez az anyja célja. Lassacskán felőrlni, hogy minél tovább szenvedjen, esetleg önkezével vessen véget életének. Anyja nem adja fel a küzdelmet, amíg el nem éri célját. Vele még Roy Medina is kudarcot vallana, de kevés lenne ellene Luke Skywalker bátor csapata is. Sőt valamennyi képregényhős, akiknek kötetbe foglalt kalandjai alatt recseg a roskatag könyvespolc megbarnult fája. Vereséget szenvedne Asterix és Obelix, a varázsitallal egyetemben. Rahan futva menekülne, Justice doki kifelé, Funky Koval feladná magát a korrupció ürrendőrségén. A többiek pedig szétszélednének. Üresen ásitánának a képregények lapjai, a hősök „megfutamodtak”, hirdetné egy nagybetűs felirat a fehér papír közepén. Rémes!

A deszkaajtó aljába vágott téglalap alakú nyíláson megemelkedett a rongyfűgöngy. Farkát meglengetve Lujza sétált a szufniba. Barátságosan nyávogva elmasírozott a szerszámok és a satupad mellett, és a fiú lábához dörgölözött. Az szórakozottan vakarta meg a macska fejét.

– Látod, még te is nőtény vagy, Lujza...

De csupán ezért gyűlölik? Nem, ez nem valószínű. Lennie kell még valaminek, amiért idegennek tartja a saját családját is. Igen, ez az: idegen! Ezért nem olyan ő, mint a többi ember. Idegen, talán nem is földi, talán nem is ember! Régóta hitte, hogy ez az igazság, s az idők folyamán a hit meggyőződéssé szilárdult benne. Különös álmai ekképpen nyernek értelmet, a sci-fi iránti rajongásának ez a magyarázata. Álmai a múltjában gyökereznek, de hogy hol ez a múlt, azt nem tudta. Hiába gyötörte magát, kielégítő választ nem talált. Egy másik bolygón volna a hazája? Netán a Föld múltjában? Hol? Hol??? A kérdés már-már elviselhetetlen volt. Mit keres itt tulajdonképpen? Talán tévedésből került ide? Talán már keresik az övét. Vagy valami önmaga előtt sem tisztázott feladata lenne? Amit úgy hajt végre, hogy nem is tud róla? Lehet, hogy álmában? Lehet, hogy ő nem is alszik? Amíg a teste pihen, agya, pszichikai lény ki tudja, hol jár? Nem szereti az embereket, sosem szerette őket. Nem közülük való, tiszta sor. Egyszer eljönnek érte az övét és hazaviszik. Talán már holnap, talán egy év múlva. Űrhajóval, időgéppel vagy... Mindegy! Érti, tudja, hogy elviszik innen és ez a lényeg. El kell vinniük!

De mikor? Meddig kell még itt szenvednie? Vagy már rá is lépett a hazafelé vivő útra? Nem, arról tudnia kellene! Lehet, hogy tőle függ, mikor indul? Talán tennie kell valamit. Mit? Istenem, mit? Talán... talán, ha öngyilkosságot követne el... Nem először jutott eszébe a gondolat. Gyakran csak egy hajsza választotta el a tettől. De sosem mertte megtenni. Tudta magáról, hogy gyáva, ám ez nem bántotta különösebben. Igaz, szeretett volna nagy erejű hőssé válni, kemény, edzett lenni, mint Conan, a barbár. Valahogy mégis közelebb állt hozzá a félénk kisfiú. Öngyilkosság? Nem, soha nem lesz hozzá bátorsága. Aki egyszer eljátszott a gondolattal, az nem fogja megtenni. Az a halál útja lenne, ő pedig a boldogságot keresi.

Lujza elkapta fejét a fiú játékosan simogató kezétől. A macska egész lényével

figyelt valamire, ami az ajtón túl lehetett. A fiú kizökkent a gondolatmenetből, a valóság megkaparintotta agyát. (Még hogy idegen lény? Haha!)

– Mi van veled, Lujza? – Saját hangja kergette a rémületbe, mert a horrorfilmek hangulatát idézte. Mintha jéghideg tenyér simított volna végig a gerincén.

Lujza feldobborította hátát, kieresztette körmeit és felborzolta a szőrét. Farka háromszor olyan vastagnak tűnt, mint egyébként.

Mi baja lehet? Alighanem egy kutya óvakodott be a kertbe. Az erdőben egyre több kivert eb kóborol. Igen, valószínűleg csak egy kutya jár odakint... De mi van, ha mégsem? A macskák megérik a veszélyt...

A polcon hevert a zseblámpája. Lassan, kerülve minden neszt, felemelkedett és érte nyúlt. A henger alakú műanyag burkolat fagyos volt, de a biztonság érzetét adta. Íme Luke Skywalker fénykardja!

Feje felett 40 wattos égő sápadozott. Le kell kapcsolnia, hogy sötétben maradjon, hogy ne láthassák meg!

Szerencsére az ablaküveget hullámpapírral is befedte még az ősszel, így nem látják most, hogy egyedül van.

Az ajtó előtt kint megroppant a fagyos hó. A fiú egyetlen ugrással a villanykapcsoló mellett termett és lecsapta a billentyűt. A sötétség úgy zuhant rá, mint valami szikladarab, amely elől nincs menekvés. Csak hogy ő nem is akart menekülni! Szerette a sötétet, bár félt is tőle. A riasztó, idegborzoló hangoktól, a rejtélyes neszeketől. De a sötétség egyszer mind otthont is jelentett számára, elrejtette, magába fogadta.

Visszafojtott lélegzettel lapult a falhoz az ajtó mellett. Lujza keservesen fűjt a láthatatlan ellenségre...

Az ajtó nem volt kulcsra zárva. Csak le kell nyomnia a kilincset, és máris kimehet innen...

A fiú homlokán verejtékcseppek jelentek meg, az egyik legördült az orrán. Nem tudom megtenni, gondolta.

Nem vagyok képes kinyitni az ajtót!

Agyát elöntötték a félelem hullámai. Az elhatározást, hogy kilép a kertbe, fuldoklóként sodorta tova a rémület árja.

Abban a pillanatban keze megmozdult, ujjai a kilincsre csúsztak. Fejében ott dübörgött a szó: NEEEEEM!, amikor felrántotta az ajtót.

Felkattintotta a zseblámpát. A betörő fagyhullám körülölelte, bekúszott ujjatlan, vörös dzsekije alá, fellibeggett farmernadrágja szárain. Kezében megremegett a lámpa. Sárga fénycsóvjában nem volt senki. Ritkás köd gomolygott a kertben, azonban arra sem volt elég, hogy eltakarja előle a ház sötét tömegét, pedig jó harminc méter választotta el tőle.

Kilépett a deszkaajtón.

Egy kutya járt itt, mégis csak egy kutya!

Balra fordította a lámpát. A fénycsóva ribizlibokrokon siklott végig.

Akkor pillantotta meg a nyomokat. Úgy látta, körbekanyarogják a sufnit. Nem tőle származtak, ezt rögtön tudta. Magasszárú Puma-cipőjének nyomát már eltüntette a délutáni havazás. Vagyis valaki járt itt! Sőt, világosan kivehető, hogy egy ideig az ajtó előtt toporgott.

Egy-egy talpnyomat két egymást érintő körből állt. A körökön belül apró minták, akár egy félbevágott paradicsom. A nyomok tulajdonosa kicsiket lépett, és egyáltalán nem állt biztosan a lábán. A lenyomatok gyakran elmosódtak.

Nem, ez nem állat volt!

A fiú hátralépett, amíg meg nem érezte maga mögött a sufni falának biztonságát. Bal tenyerét a jégbordás deszkafalnak támasztotta és körbevilágított. Senkit sem látott. Nincs más hátra, mint a nyomokat követve megkerülni a sufnit!

Nem lesz hozzá bátorsága!

Ugyan, rég elfutott már szegény ürge! Ha akart volna valamit, bejön a sufni!

És ha azért csalogatta ki, hogy végezzen vele?

Ez megfontolandó. Volt egy tőre a sufniiban, de ha most bemegy érte, nem mer majd újra kijönni.

Lába szinte magától mozdult. A fiú szorosan a falhoz tapadva elindult körbe, a nyomok után. A lámpát eloltotta, nehogy árulója legyen.

A sufni sarkáig könnyen eljutott. A nyomok bekanyarodtak, a fiú azonban megtorpant. Vajon miféle rémség várja ott?

Kelet felől közeledő zúgást hallott. Repülőgép, még hozzá katonai, gondolta. Errefelé csak azok járnak. A zúgás dübörgéssé erősödött és ez erőt adott a fiúnak. Ha mégoly távoli is az az ember ott fent, és noha jól tudta, hogy annak segítségére nem számíthat, mégis benne bízott. A gép szokatlanul alacsonyan húzott el felette, de ő nem ezzel törődött. Lámpáját előreszegezve és felkattintva ugrott ki a sarok mögül.

Aztán csak állt és döbbenet meredt maga elé, amíg a repülőgép zúgása el nem halt a távolban.

Két-három méternyire tőle valaki hevert a hóban.

Az alak a hasán feküdt, bal karja a teste alá szorult, míg a jobb előrenyújtva remegett a havon. Férfi vagy nő? – ez volt a fiú első gondolata, ám a figura hátáról ezt nem tudta megállapítani. Világos színű kezeslábast viselt számtalan kidudorodó zsebbel és három keskeny, aranyszínű derékvövel.

A fiú megborzongott. A környező kertekben elveszett az újhoid halvány fénye. Sehöl senki. Mások már a meleg szobában üldögélnek, csupán ő... Egy hulla mellett!

Hülyeség! Nem lehet hulla, ha egyszer remeg a keze!

Közelebb lépett hozzá. A ködfoszlányok körülengedezték a testet. Mi van, ha magához akarja csalogatni, hogy... Megtorpant. Azzal, hogy ijesztgeted magad, semmire sem mégy, korholta önmagát. Ennek az embernek segítségre van szüksége!

Óvatosan közelítette meg, a fénycsóvát mindvégig az alak fejére irányítva. Az nem reagált rá, a fiú mégis újra megtorpant. Az a hullajelölt ott előtte a hóban, valahogy furcsának tűnt. Kopasz volt, teljesen kopasz. És túl kicsi. A fiú föléje hajolt, megfogta a vállát, de fél kézzel nem tudta megfordítani a testet. Kénytelen volt lerakni a lámpát a hóba. Nagyjából úgy fordította, hogy a fénysugár a fejet világítsa továbbra is.

Két kézzel már sikerült hátára gördítenie a testet.

Meglepett kiáltással hőkölt hátra. A hóban előtte fekvő lény nem ember volt. Alig lehetett másfél méternél magasabb és a feje aránytalanul nagy volt a testéhez képest. Bőre rettenetesen ráncos volt és arcát apró szája és orra felett egymástól távol ülő, hatalmas, lehunyt szemei uralták.

Remegve bámulta az idegent, amíg az meg nem mozdult. Felnyitotta a szemét és olyan hirtelen ragadta meg a fiú kezét, hogy ő ismét felkiáltott. A hosszú, törékeny ujjak hihetetlen erővel markolták a karját, és ő könnybe lábadt szemmel igyekezett szabadulni a szorításból. Az idegen tenyeréből fájdalomhullámok csaptak át a testébe. Pulóverén át is érezte, hogy égeti bőrét a másik lény keze. A perzselő fáj-

dalom végigkúszott karján és a fiú rémülten tépte ki magát az idegen szorításából.

Ahogy könnybe lábadt szemmel felpillantott, meglátta a ribizlibokrokon túl pihenő járművet. Szinte pontos mása volt a fényképekről és képregényekből ismert UFO-knak. Színét nem tudta volna meghatározni, de félgömb alakú kupolája a ködön át is csillogott.

Most már mindent értett. Lenézett a lábainál heverő lényre.

– Te nem ember vagy – suttozta.

A lény szeme megrebbent, úgy tűnt, mintha könnyörögve nézne rá. És a fiú hirtelen megértette, hogy meghal, hamarosan elpusztul különös ismerőse. Tompa nyomás nehezedett agyára, gondolatai mintha a gomolygó ködben tűntek volna tova. Elúszott a világ, eddigi élete, minden, minden. A hóban haldokló lény maradt vele, egyedül ő számított, az ő érzései öntötték el a fiút. Közlebb lépett hozzá s közben felnyögött. Lábai mintha ólomból volnának.

– Ne csináld ezt... – préselte ki magából a szavakat. Kis híján rázuhant az idegenre.
– Telepatikus vagy, igaz?

A lény fáradtan lehunyta szemét. Halálán van, gondolta a fiú és mivel ő már az *E. T.*-n nevelkedett, tudta, hogy segítenie kell rajta.

A távolból ismét zúgás közeledett. A repülőgép visszafordult.

– Lehet, hogy téged keresnek. Bemérték a járműved.

A lény most sem válaszolt, pedig lélegzett. Legalábbis ütemesen mozgott a mellkasa. A fiú gyengéden belerúgott az oldalába. Pusztán, hogy megbizonyosodjon.

– Nem maradhatsz itt – mondta kétségbeesetten. – Hallod?!

Odaállt a lény feje fölé, szétterpesztett lábakkal. Lehajolt és megmarkolta a hóna alatt. A kezeslábasnak puha, meleg tapintása volt, jólesően simult elgémberedett ujjai közé. A sufni ajtaja felé vonszolta a testet, mély nyomokat hagyva a friss havon.

Újra megérezte a lény gondolatait. Energiára van szüksége, sok energiára.

– Milyen energiára? – torpant meg és a biztonság kedvéért ki is mondta a szavakat. Nem kapott feleletet, egyetlen fogalom lüktetett az agyában.

Energia... Energia...

– Neked orvos kell – állapította meg a fiú és tovább vonszolta a testet. – Az anyám orvos, de őt nem hívhatom ide. Értesítené a zsarukat, ha ugyan nem a saját kezével nyírna ki.

Energia... Élet... Erő...

Kétségbeesetten torpant meg.

– Hogyan segítek rajtad, ha nem tudom, milyen energiára van szükséged?

A lény bizonytalan mozdulatot tett karjával.

– Nyugi, mindjárt szárazabb helyre érünk.

Újra elindult. Lassan haladt, nem gondolta volna, hogy ilyen nehéz egy tehetetlen testet vonszolni. A friss hó alatti fagyos réteg ropogott a lába alatt. A nyitott sufniajtóban megállt, combjának támasztotta a lény hátát, és szabaddá vált kezével kitapogatta a villanykapcsolót.

Energia... Élet...

– Rögtön beérünk! – Egy pillanatra lehunyta a szemét a hirtelen fény elől. Mi lenne, ha árammal kínálná a jövevényt? Az is energia... Nem, ez hülyeség! Biztosan belepusztulna.

Óvatosan lefektette az alélt idegent a hideg linóleumra. Aztán becsukta az ajtót, majd visszament és letérdelt a lény mellé. Belenézett nagy, szürke szemébe és önmagát pillantotta meg. A lény megmarkolta a karját és a fiú ismét érezte a rátörő

fájdalomhullámot. Mintha áramütés érte volna. El akart ugrani, de megbénult.

Teste elernyed, tekintete elhomályosult. Tudata mélyén egyre erősödött a halál-félelem, és hamarosan elborította agyának még éber sejtjeit. Szeme rémülten megreb-bent, mielőtt lecsukódott volna.

A sötétség nyugalommal telt meg, majd végtelen csillagmező tárult ki a fiú előtt. Elmúlt a rettenetes halálfélelem, elmúlt a testébe hatoló fájdalom. Úgy érezte, szabadon repül a csillagok jeges szikrázásában. Szabadon, szorongás nélkül.

Aztán egy bolygó közeledett feléje. Nem kék volt, mint a Föld, sokkal inkább vörös. A neve nem mondott számára semmit, de ismerős felhők siklottak körülötte, bár nagyon szétszórta...

...A vörös sivatag a távolba nyúlt a két nap alatt. Mint a Csillagok háborújában a Tatuin bolygón. Buckák tarkították a sivatagot, nagyon sok bucka. Bármerre nézne, tudta, ezeket látná csak. Pedig ezek nem homokdűnék. Ezek házak. Kényelmes, boldog otthonok.

Végighordozta tekintetét a tájon. A két nap forróságot, kellemes forróságot árasztott. Egy érzés kerítette hatalmába, amit még sosem érzett. Élvezte. Ide tartozott. Ez volt a hazája.

...Hirtelen ismét a csillagok közt találta magát. Eszeveszett, félelmetes gyorsasággal távolodott a bolygóktól. Érezte, hogy valami nincs rendjén; baj történt.

A világűr megváltozott. A csillagok most nem nyugalmat sugároztak, hanem szorongást, rettenetes szorongást. Tudta, hogy nem fogja viszontlátni az iménti bolygót, a hazáját. Végtelen szomorúság tört rá – valószínűleg ezt hívják honvágnak. Aztán ez az érzés is elmúlt, elfoglalta helyét a halálfélelem. Sosem tapasztalt bizonyossággal tudta, hogy elpusztul. Olyan egyedül volt, mint még soha. Magányosan, kiszolgáltatva a halálnak. A félelem az örületig korbácsolta idegeit, azt hitte, szétrobban a feje...

Aztán megpillantotta saját magát, ahogy zseblámpával a kezében áll a hóban. Értetlenül bámult önmagára, agyában zavaros gondolatok kergették egymást, de az igazság már ott lapult köztük. Lassan csillapodott őrjöngő félelme, s az agyát uraló zűrzavar is tisztulni tűnt. Rájött, hogy ezek a képek az idegenről szóltak, a lény élményei összekeveredtek saját személyiségével. Mardosó éhséget érzett, amely azonban öntudatra ébredésével megszűnt.

Olyan gyenge volt, hogy erőt kellett gyűjtenie ahhoz, hogy ki tudja nyitni a szemét. Mély sóhaj szakadt ki belőle, s a negyven wattos izzó fénye agyáig hatolt, fizikai fájdalmat okozva. Bal oldalán feküdt, az idegenre borulva. A lény arca alig néhány centire volt a szemétől. A barna, ráncoktól barázdált bőr megrémítette, fel akart ugrani, de nem volt hozzá ereje.

A lény kinyitotta szemét és megmozdult alatta. Gyengéden felemelte a fiú testét és fáradtan kicsúszott alóla.

– Meg kell ölnöd engem – suttogta a fiú erőtlenül. Nem tudta biztosan, hogy miért... Megint az a három szó dübörgött agyában.

Energia... Élet... Erő...

Ezek a fogalmak összefüggésben voltak az ő halálával. A fiú élete kellett ahhoz, hogy az idegen erővel, a járműve pedig energiával teljen meg. Talán valahogy úgy, mint a *Lifeforce* című horrorfilmben. Az ő életereje átköltözik az idegenbe, aki aztán ebből az energiából tölti fel az űrhajóját is. Ez persze így elég vadul hangzik, és valószínűleg nem egészen így történik, de...

Meg kell halnia, hogy az idegen élhessen!

Nagyon rosszul érezte magát. Összehasonlíthatatlanul rosszabbul, mint mielőtt az idegent megtalálta. Egész testében tompa fájdalom lüktetett és a kimerültségtől nem tudott felállni. Az idegen azonban szemlátomást jobban volt.

Halvány tiltakozás élt benne a halállal szemben. Nem akart meghalni, még nem. De miért nem? Olyan nagyszerű élete volna? Van miért ragaszkodni hozzá? Az anyja előbb-utóbb úgyis végez vele és akkor a halála éppoly értelmetlen lesz, mint az élete volt. És undorító.

Ha a halálával megválthatja egy másik lény életét, az már valami! Hiszen ilyesmiről álmodozott mindig. Hőstettről, olyan cselekedetről, amelyet akárki nem tud véghezvinni. Mint a képregények hősei. Mint a filmekben. A világ megismeri a nevét, az emberek tisztelni fogják. Igen, erről ábrándozott évek óta.

Csak hogy most hiába pusztul el, nem válik híressé, nem válik hőssé.

De igen, hős lesz! Nem az emberek, hanem a saját szemében. A lénynek mennie kell, vissza az otthonába, ahová annyira vágyik. És ebben csak ő, egyedül ő segíthet neki...

Az idegen letérdelt a fiú mellé. Aztán felállt, lenyúlt a hóna alá, felületette és némi erőlködés árán elhúzta a sarokba. A fiú farmernadrágja könnyen csúszott a linóleum padlón, a lény azonban túl kicsi volt. Miután a deszkafalnak támasztotta a nehéz testet, kimerülten megállt előtte.

Kisebb gravitációjú bolygóról származik, azért mozog ilyen nehézkesen, jutott a fiú eszébe. Am mintha nem is a saját gondolata volna, a tompa fájdalom kódén túlról érkezett. Valamelyik sci-fi filmből.

– Ölj meg – suttogta rekedten.

A lény letérdelt eléje és hosszú, finom ujjaival átfonta a fiú bal csuklóját.

– Mit akarsz?

Megóvni.

Úgy tűnt, hallotta az egyszavas mondatot. Pedig a lény keskeny, összeszorított ajkai nem mozdultak. Szóval mégis telepátikus lehet, állapította meg. A lény ujjai puhán fonódtak csuklója köré.

Ne félj, nem akarlak megölni... Már nem. Értelmes lényt soha nem szabad energiaforrásként felhasználni, de én... én... Az éhség és a kétségbeesés elvette az eszemet.

– Most már fejezd be, amit elkezdted. – Nehezen forgott a nyelve, mint amikor leitta magát. De ki kellett mondania a szavakat, mert csak így tudott olyan erősen rájuk koncentrálni, hogy az idegen megértse. Ha egyáltalán megértette...

Nem! Hamarosan visszanyered az erődöt... az energiádat, amit elvettem tőled. – Tehát megérti a szavait! A fiúból könnyű sóhaj szakadt ki.

– Elpusztulsz... Még nincs annyi energiád, hogy hazajuthass.

Ezt a bolygót már el tudom hagyni. Aztán újabb planétákat keresek, ahol megfelelő energiaforrás is van.

– Ilyet nem találsz a közelben... és nincs annyi energiád, hogy tovább kutass.

Talán találkozom az enyéimmal. Ők majd segítenek rajtam.

– Nem fogsz találkozni velük. Ilyen messzire még egyikük sem jutott el.

Akkor találkozom másokkal. A reményt soha nem szabad feladni!

– Ezek az oktatód szavai, te sem hiszel bennük... Öngyilkos akartál lenni. Ölj meg engem. Akkor lesz értelme reménykedned.

Alig valamivel lenne több esélyem, mint így. Nem veszem el az életemet... Mennem kell. Téged hamarosan megtalálnak és néhány nap múlva rendbe jössz. Én pedig átlatokat keresek. De szerettem volna... szeretném, ha már ilyen szerencsétlenül az életemre törtem... szeretnék kiengesztelni. Tudom, hogy ostobán hangzik, de... Mondd meg, mit tehetek érted?

– Semmit – felelte a fiú kiszáradt szájjal. Így érne véget a nagy kaland? Találkozott az idegennel, és nem történt semmi. A filmekben ez egész másképp van. Valójában pedig... újra kezdődik a pokol. Anyja addig nem hagyja nyugton, amíg el nem árulja, mitől gyengült le. Mit mondjon neki? Az igazságot nem hinné el. És nem is mondja el neki. Nem, az anyjának semmiképp sem!

– Elegem van az életből!

Hirtelen kiszakította a csuklóját az idegen kezéből és megpróbált felugrani. Visszahanyatlott. Gyenge volt és kiszolgáltatott. Egy szeretetre vágyó, boldogtalan kis lény.

– Hős akarok lenni! – kiáltotta. Elfulladt a hangja. *Sírni volna jó.*

– Ölj meg – mondta. – Hadd legyen értelme a halálomnak. Egy-két éven belül úgyszólván elpusztulok; nem bírom tovább. Minek várjak addig, amikor most... most szívesen halok meg.

Igen, ha az idegen nem képes megváltoztatni a helyzetét, nem juttatja világhírhez, akkor legalább ölje meg. Legyen ő az első ember, akit földönkívüli pusztít el. Méltó vég lenne.

Az idegen ott állt előtte és nézte. Nem fogja elvenni a fiú életét, ezt tudta. Átlatokat fog keresni. Ezt kellett volna tennie rögtön...

Hirtelen megérezte a közeledő veszélyt. Emberek jönnek, hogy megfogják, megöljék. Az idegen megremegett, tévován lépett egyet az ajtó felé. Menekülnie kell! Energia nélkül azonban nem jut messzire.

Pillantása ismét a fiúra siklott. Nézte, ahogy elkínzottan félig ül, félig fekszik a sarokban. Arcán könnypatatok csordogáltak.

A lény közelebb lépett hozzá. Talán van egy megoldás, amellyel megmenekülhet, és talán a fiút is boldoggá teszi. Talán.

❖ Jeat indulásra készen állt a deszkaajtó előtt. Teste erőteljesen duzzadt, haladékosan kapott a haláltól. Új lehetőségek, újabb remények várnak rá.

Nézte a földön fekvő fiút. Lehunyta szemmel, mozdulatlanul hevert, erejétől megfosztva. Kedvenc képregényeit rakta a feje alá.

Vele kellene tartania az örök boldogságba. Az agyába ültetett parancs azonban megakadályozná, hogy efféle passzivitásba meneküljön. Nem, ezt nem teheti.

Ismét a fiúra tekintett. Még a nevét sem tudja, de talán nem is ez a fontos. Amíg él, nem fogja elfelejteni. Jeat sohasem tudja meghálálni azt, amit érte tett. Életfeltételeit a minimumra csökkentve, a fiú neki adta az erejét. Az életét.

Jeat megint érezte a közeledő veszélyt. Megfordult és kinyitotta az ajtót. Remélte, hogy boldoggá tudja tenni a fiút.

Nem léphetett ki a kertbe. Az ajtónyílásban egy ember állt. Nagy termetű nőstény, jócskán Jeat fölé magasodva. Ismerte már a fiú emlékképei közül.

Az anyja volt.

Szemében iszonyat ült, kezében fejszét emelt. Rémműlten hátralépett, talpa alatt élesen csikordult a hó, szájából pára gomolygott és rémeset kiáltott. Lecsapott a fej-

szével és kettéhasította Jeat fejét. Zöld színű folyadék freccsent szerte; a deszkafalra, a linóleumpadlóra, a hóra.

Jeat holtan zuhant az asszony lábai elé.

Valahol az utca végén felvijjogtak a szirénák. Hamarosan emberek sűrögtek a kertben és katonák kutatták át a város minden négyzetméterét. Messze földről özönlöttek a tudósok, újságírók és kíváncsi turisták. A fiút szárnyaira kapta a világhír.

Ő azonban mit sem tudott erről. Egy elkülönített szobában feküdt a kórházban. Kómába esett, mondták az orvosok, de tévedtek.

A fiú álmodott. Évekig tartó, soha véget nem érő álmot élt. Nem Tarzan volt ál-
mában, nem Fantom vagy Pókember, még csak nem is Luke Skywalker. Egyszerű
gyerek volt. Egy boldog család boldog fia apával, anyával, nővérével és öccsével. A
boldogság élete végéig elkísérte. Sok-sok év múlva halt meg, amikor az orvosok meg-
próbálták felébreszteni.

De addig csodálatosan boldog volt.

